

בש"פ 1649/14 - ראובן קרינסקי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בירושלים

בש"פ 1649/14

לפני: כבוד הרשמת ליאת בנמלך

המבקש: ראובן קרינסקי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למתן ארכה להגשת ערעור

החלטה

המבקש עותר למתן ארכה להגשת ערעור על החלטת כב' השופט י' טורס מבית משפט השלום בקריות, מיום 26.2.2014, שלא לפסול עצמו מלדון בהליך המתנהל בעניינו של המבקש.

לאחר שעיינתי בחומר שבתיק, בבקשה, ובתגובת המשיבה - המתנגדת לבקשה - מצאתי כי הצדק עם המשיבה וכי דין הבקשה להידחות.

ראשית, הבקשה הגיעה למזכירות בית המשפט בדואר ביום 4.3.2014, באיחור של יום אחד. איחור זה לא נבע מחוסר ידיעה של המבקש על דבר המועד הנתון לו להגשת ההליך או מטעות אחרת, אלא הוא עצמו בחר לשלוח את ההליך בדואר יום לפני חלוף המועד להגשתו (ומן המעטפה בתיק עולה כי למעשה בויל הוא רק ביום האחרון להגשת ההליך), ובד בבד לצרף בקשת ארכה (וכלשונו "מן הסתם מהפרקטיקה המסמכים יגיעו לאחר חמישה ימים, באשר כן, מוגש מסמך דנן"). דהיינו מדובר בבחירה מודעת להגיש הליך באיחור מבלי שהוצג כל טעם שהוא לאיחור זה (כגון מדוע

לא יכול היה המבקש להגיש את הערעור במועד בעצמו או באמצעות שליח או לשלוח אותו קודם לכן), ובהעדר כל "טעם המניח את הדעת" לא יכול היה המבקש לצאת מנקודת הנחה כי בכל מקרה ההליך יתקבל לרישום גם אם יגיע באיחור.

שנית, עיון בתיק מלמד כי מדובר בערעור נעדר כל סיכוי וזאת בשים לב למבחן הנוהג עימנו לעניין פסלות שופט, ולא למותר לציין כי ערעור שהגיש המבקש על החלטה קודמת של כב' השופט טורס שלא לפסול עצמו נדחה (והמבקש אף חויב בהוצאות לטובת אוצר המדינה נוכח הביטויים בהם נקט (ע"פ 7947/13, החלטות מיום 3.12.2013 ומיום 7.2.2014), ועיון בהליך שהגשתו מתבקשת מלמד כי הוא מבקש לשוב ולהעלות טענות באופן בלתי ראוי).

בנסיבות אלו, והגם שנתתי דעתי לכך שהמבקש אינו מיוצג ושהאיחור בהגשת ההליך הינו קל, סבורני כי איזון בין כל השיקולים הצריכים לעניין מוביל למסקנה כי אין מקום להיעתר לבקשה, וכך אני מורה.

ניתנה היום, י"ז באדר ב' התשע"ד (19.3.2014).

ליאת בנמלך
ר ש מ ת